Я довго був в чужих краях,
Дружин Дніпра співець старий,
І враз майнуло у думках
У рідний край вернуться свій.
Прийшов і, гуслі взявши в млі,
Колишню пісню заспівав...
Дарма! — князь рідної землі
Під ханську дудку танцював...

В степи, де лізли вороги,
Поніс я голову свою,
І крок топтав мій навкруги
Траву, скривавлену в бою.
І звірі йшли услід боям,
І зграї птахів лісових.
Бо скрізь лежало більше там
Число убитих, ніж живих.

Хто б пісню міг заграть одну?
Несамовитим рухом рук
Сіпнувши, мов живу, струну,
Бувало викликав я звук;
Але так швидко гаснув він!
І якби раб почув оцей
Вмираючий свободи дзвін —
Він не торкнувсь його б ушей!

Враз хтось спитав у леті днів:
"Чого я часто сльози ллю,
Де чоловік так вільно жив?
Кого клену, кого хвалю?.."
Образилась душа моя —
Надій останній рій пропав,

На землю гуслі кинув я,
Й ногою мовчки розтоптав.

1830